

sig lidt bort fra de andre for at være ene med sine Minder. Her havde hun engang i de unge Dage staaet med sin Ven og stirret ud over sin Barndomsegn til sine Drømmes Land, saa fuld af frejdig Tro paa Livets Mis-kundhed. — „Ak, Hjalmar! Nu er jeg dog bleven, hvad du troede, jeg aldrig kunde blive, en gammel Kone, der græder over sig selv!“

Jægermesteren, der var bleven siddende paa Vognen, begyndte at give sin Utaalmodighed Luft med Pisken. Lidt efter steg de alle ned — de to ridende foran.

Det tog Tid, inden de tre Damer igen kom tilsæde paa Vognen, og denne Lejlighed benyttede Fru Vilhelmine og Hr. Frandsen til at ride lidt i Forvejen — først i Skridt-gang, siden, da Vognen begyndte at køre, i Trav. Jægermesteren gav Hestene Tøjlen for at indhente dem. Men da satte ogsaa de Farten op, saa Afstanden blev bevaret.

Man havde bestemt sig til at gøre Hjemturen gennem Skoven. Paa Grund af dennes Tæthed og Vejens idelige Bugtninger var det ridende Par hvert Øjeblik ude af Syne. Jægermesteren gav stadig mere Tømme, og Hestene strakte ud. Navnlig den af dem, der var vant til at gaa for Vogn sammen med Fuksen, som Fru Vilhelmine red, gik vældig frem med løftet Hoved. I sin Uro gav den sig tilsidst til at kalde paa sin Mage med et Nødraab. Den anden svarede forude, og Raabene gav Genlyd i Skoven.

Ved hver ny Drejning af Vejen, hvor Vilhelmine og hendes Kavalier igen et Øjeblik kom til Syne, viste det sig, at Afstanden snarest var bleven forøget. Jytte følte